

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Ndt/31/2017
Identifikačné číslo spisu: 2117010543
Dátum vydania rozhodnutia: 22. novembra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2117010543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Michálika a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2017 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného P. J. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. trestná vec obžalovaného P. J. vedená na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 3Nto 7/2017, sa tomuto súdu n e o d n í m a .

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. augusta 2010, sp. zn. 3 T 5/2009, bol obžalovaný P. J. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti obžaloby. Obžalovaný podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením z 18. januára 2011, sp. zn. 3To 121/2010, tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol. Na základe dovolania podaného obžalovaným proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. januára 2011, sp. zn. 3To 121/2010, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 14. marca 2017, sp. zn. 6 Tdo 28/2016, že uznesením Krajského súdu v Trnave z 18. januára 2011, sp. zn. 3To 121/2010, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v neprospech obžalovaného P. J., napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Trnava z 24. augusta 2010, sp. zn. 3 T 5/2009, aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň Okresnému súdu Trnava prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že obvinený P. J. sa neberie do väzby. Faxovým podaním z 12. septembra 2017 doplneným písomným podaním zo 14. septembra 2017 vzniesol obžalovaný námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave a žiadal, aby vec prejednal Okresný súd Dunajská Streda. V písomnom odôvodnení poukázal najmä na jeho právo na zákonného sudcu v zmysle Ústavy Slovenskej republiky. Spochybnil skutočnosť, že sudcovia trestného úseku

Okresného súdu Trnava rozhodnú po zrušení a vrátení veci zákonne a správne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 14. marca 2017, sp. zn. 6 Tdo 28/2016. Podľa názoru obžalovaného je miestne a vecne príslušný Okresný súd Dunajská Streda, v obvode ktorého má pobyt a kde sa našli pestované rastliny. Ďalším dôvodom na pridelenie trestnej veci na Okresný súd v Dunajskej Strede je podľa obžalovaného skutočnosť, že podľa jeho názoru bude potrebné vypočuť svedkov z Maďarska, pričom sudcovia na Okresnom súde Trnava nemajú kvalifikáciu na vedenie konania v maďarskom jazyku a obžalovaný je občanom Slovenskej republiky, ktorý má právo konať v maďarskom jazyku. Podanie obžalovaného obsahuje aj veľa vulgarizmov, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky nebude uvádzať v odôvodnení návrhu obžalovaného. Najvyšší súd ako súd najbližšie spoločne nadriadený krajským súdom Slovenskej republiky preskúmal podaný návrh v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. ako aj predložený spisový materiál a dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný dôvod na odňatie predmetnej trestnej veci Krajskému súdu v Trnave a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa. Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený. Na odňatie a prikázanie veci (delegáciu) musí existovať dôležitý dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takéhoto postupu. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkovo lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takýmito dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie, avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci. Pri úvahách, či sú v konkrétnom prípade dané dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci, treba hodnotiť všetky okolnosti odôvodňujúce takýto postup vo vzájomnej súvislosti a pri posudzovaní ich opodstatnenosti a závažnosti treba prihliadať aj na význam zákonných ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov. Ústavným zákonom zo dňa 9. januára 1991, číslo 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a tiež prijatím Ústavy Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. októbra 1992 výrazne stúpol význam ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov. Vyplýva to z článku 38 ods. 1 Listiny a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého - „nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon“. S ohľadom na uvedené je teda zrejmé, že sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje tiež i na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov. Jedným z dôvodov na postup podľa § 23 ods. 1 Tr. por. je pritom aj zaujatosť všetkých sudcov príslušného súdu. Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. V zmysle súdnej praxe treba pritom pomerom k prejednávanej veci rozumieť najmä skutočnosť, že orgán uvedený v tomto ustanovení bol sám poškodený trestným činom, ktorého sa majú týkať procesné úkony, resp. ním boli poškodené jemu blízke osoby. Naproti tomu pomerom k osobám, ktorých sa úkon priamo týka a k ďalším osobám uvedeným v citovanom ustanovení sa rozumie, že je k uvedeným osobám najmä v pomere príbuzenskom, švagrovskom, druha a družky, prípadne vo vzťahu úzko priateľskom alebo nepriateľskom. Pokiaľ ide potom o posudzovaný prípad, tak tu obžalovaný P. J. neuviedol v podstate ani voči jednému sudcovi dotknutého okresného súdu a krajského súdu žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by - aj s prihliadnutím na vyššie citované zákonné ustanovenie - boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného rozhodovania v danej veci, a v dôsledku ktorých by teda bolo možné uvažovať o ich zaujatosti. Navyše z vyjadrenia sudcov

krajského súdu je zrejmé, že žiaden z nich voči obžalovanému, ani iným účastníkom konania necítia zaujatosť. Najvyšší súd konštatuje, že nie sú dané dôvody na odňatie veci príslušnému súdu rešpektujúc ustanovenia Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd a o zákonom sudcovi. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.